

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **D. C.**
státní příslušník Turecké republiky
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Sklenskou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2025, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
2. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v únoru 2022. Uvedl, že je kurdské národnosti a členem prokurdské politické strany HDP. Kvůli tomu jej považují za teroristu a čelí obvinění pro členství v teroristické skupině. Podle žalobce se ale jedná o vykonstruované trestní stíhání kvůli jeho členství ve straně. Do strany HDP vstoupil v roce 2018 jako řadový člen. Ve straně se výrazně neangažoval. Chodil ji volit. V roce 2019 se zúčastnil shromáždění na podporu politické strany HDP. Bylo tam kolem 150 lidí. Po této akci přijeli muži turecké národnosti v civilním oblečení a zavezli ho do lesa. Tam mu

vyhrožovali a poukazovali na jeho kurdskou národnost. To se zopakovalo i v roce 2020 po shromáždění, kterého se účastnilo pře 500 osob. Tentokrát žalobce svlékli do naha. Tyto incidenty se žalobce snažil řešit stížností na neznámé muže. Police se tím ale nezabývala, protože neměl žádný důkaz. V červnu 2021 žalobce obdržel předvolání k výsledku ve věci podezření z členství v ozbrojené teroristické organizaci. Právní zástupce jeho otce byl v prosinci 2021 na státním zastupitelství v Gaziantepu kvůli nahlédnutí do spisu k žalobcovu trestnímu řízení. Následně mu sdělil, že spis obsahuje fotografii, na které žalobce stojí před budovou HDP, a informace o politickém dění, které sdílel na Facebooku. Právník proto žalobci poradil, aby z Turecka uprchl. Jinak by ho mohli zadržet a vzít do vazby. Podle posledních informací ho v Turecku hledá policie. Žalobce se bojí, že by ho v případě návratu zadrželi. S organizací PKK nemá nic společného, ale jako člen HDP je podezřelý, že s ní spolupracuje. Účastníkům procesů týkajících se podezření ze zapojení do činnosti PKK není garantován spravedlivý proces a takovéto osoby jsou nezřídka podrobovány nelidskému zacházení.

3. Žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena nejprve rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 7. 2022, č. j. X, kteréžto rozhodnutí však bylo zrušeno Krajským soudem v Brně rozsudkem ze dne 22. 2. 2023, č. j. 41 Az 27/2022-24 pro nedostatek podkladů pro vydání rozhodnutí.
4. Ani po doplnění dalších podkladů žalovaný u žalobce neshledal splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.

II. Podání účastníků

14. Žalobce namítal, že žalovaný po opakovaném výsledku zpochybnil věrohodnost jeho tvrzení. Pokud však vznikly nějaké rozpory mezi jeho výpověďmi, přispěla k tomu i mentální a jazyková omezení žalobce, který absolvoval pouze tři ročníky základní školy a turecký jazyk je jeho druhým jazykem, který se učil pouze ve škole. K žalovaným vytykávaným rozporům ohledně popisu incidentů žalobce s policií žalobce namítl, že již při prvním pohovoru uvedl, že „druhá akce byla oslava svátku Newroz“. Dále uvedl, že se vyjadřoval ke dvěma incidentům. K prvnímu incidentu z roku 2019 uvedl, že jej nějací muži v civilu odvezli do lesa, kde mu vyhrožovali. Poté, co policie odmítla tuto záležitost řešit, si uvědomil, že i muži v civilu byli policisté. O rok později byl žalobce opět zadržen a k tomuto se u prvního pohovoru vyjádřil pouze tak, že jej policisté vysvlékli do naha a rodina jej poté vyfotila tak, jak jej našla. U druhého pohovoru se žalobce vyjadřoval ke druhému incidentu z roku 2020, který popsal podrobněji než u prvního pohovoru. To však nemůže poukazovat na nevěrohodnost výpovědi žalobce. Měl-li správní orgán za to, že si výpovědi žalobce v této části odporují, měl jej vyzvat k vysvětlení vzniklého rozporu.
15. Ke zpochybnění svého členství ve straně HDP žalobce dále namítl, že žalovanému předložil kopii své přihlášky do strany. Žalobce přitom tvrdil, že přihláška má stejnou váhu jako průkaz člena politické strany HDP. Z protokolu o doplňujícím pohovoru je patrná komunikační neshoda mezi žalobcem a tlumočníci, kde již na straně 1 žalobce zaměňuje „kartičku“ s přihláškou do politické strany HDP. Žalobce však dále uvedl, že obdržel potvrzení o členství a že jeho vstup do strany byl jednodušší, neboť v ní má svého známého. Ačkoliv tedy žalobce nepředložil průkaz člena HDP či potvrzení o členství k HDP, přestřel své tvrzení podepřené přihláškou, čímž unesl své důkazní břemeno. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že žalobce nepředložil potvrzení o členství v HDP s tím, že se průkazy podle doložené informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky vydávají pouze vysoce postaveným členům politické strany. I kdyby žalobce nabyl přesvědčení, že navzdory výše

uvedenému má nárok na průkaz člena HDP, neznámá to, že i přes získané informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, není členem HDP.

16. Žalobce dále namítal, že nebyl seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný prováděl důkaz údajným facebookovým profilem žalobce, z něhož by mělo vyplývat, že žalobce žije v Brně a nemá tedy obavu z vyjádření místa svého pobytu před tureckými orgány. Žalovaný však neučinil podkladem pro vydání rozhodnutí žádný výstup z tohoto svého bádání a stejně tak není žalobci jasné, jakým způsobem ověřil žalovaný pravdivost tohoto profilu. Žalovaný dále na str. 11 uvedl, že na žalobce není vydán mezinárodní zatykač, avšak podkladem pro vydání rozhodnutí nebyla žádná písemná zpráva stran prověření existence mezinárodního zatykače na žalobce. Žalobci byl při doplňujícím pohovoru dále položen dotaz ohledně výpovědi jeho rodičů, kteří jsou rovněž žadateli o mezinárodní ochranu. Ovšem ani s protokoly o pohovorech s rodiči nebyl žalobce seznámen.
17. Žalobce dále namítal neprovedení svědeckého výslechu svého otce za účelem podpoření svého azylového příběhu.
18. Konečně žalobce namítal, že žalovaný s odkazem na § 22 odst. 1 zákona o azylu neučinil podkladem pro vydání rozhodnutí zprávu doloženou žalobcem v anglickém jazyce (zpráva Evropské komise ze dne 30. 10. 2024 o počtu uvězněných členů HDP v Turecku). Žalobce předpokládal, že listinu doloženou v anglickém jazyce bude žalovaný akceptovat. Za situace, kdy tomu tak nebylo, byl žalovaný povinen poučit žalobce o tomto nedostatku a vyzvat jej k doložení listiny s překladem do českého jazyka, což neučinil.
16. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. V plném rozsahu odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že plně dostal právnímu názoru soudu v předchozím zrušujícím rozsudku.

III. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.
18. V projednávané věci šlo o řádné posouzení obavy žalobce z pronásledování pro jeho členství v politické straně HDP. Žalobce tvrdil, že s ním kvůli jeho členství v HDP bylo zahájeno trestní řízení pro podezření z členství v ozbrojené teroristické organizaci. Po doplnění podkladů a zejména po provedení doplňujícího pohovoru s žalobcem však žalovaný po shledání zásadních rozporů v tvrzeních žalobce včetně těch, které tvořily podstatu podané žádosti, dospěl k závěru o nevěrohodnosti jeho tvrzení, protože nebyly naplněny podmínky pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Dle žalovaného žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod a nebyl u něj shledán při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování. Krajský soud s posouzením žalovaného souhlasí.
19. Žalobce v první řadě rozporoval žalovaným identifikované rozpory v jeho tvrzeních, které měly vést k závěru o nevěrohodnosti jeho výpovědi, a tím i důvodů podané žádosti. Žalobce se však v této souvislosti dopouští zkreslení, snaží-li se zpochybnit pouze zlomek zjištěných rozporů a ponechává-li zcela stranou ty nejpodstatnější z nich.

20. V první řadě krajský soud nemůže přisvědčit tvrzení žalobce o jeho mentálním a jazykovém omezení, jež by snad měla odůvodnit vznik zjištěných rozporů. Krajský soud vycházel z obsahu správního spisu, konkrétně z napadeného rozhodnutí i obou protokolů o pohovoru k žádosti, tzn. ze dne 22. 2. 2022 a ze dne 21. 10. 2024, ze kterých žádné mentální ani jazykové omezení žalobce nevyplývá. Ani v jednom protokolu není uvedeno, že by měl žalobce problém porozumět položeným otázkám, že by si stěžoval na tlumočníka či na vedení pohovoru v turečtině. Naopak žalobce sám požádal o vedení pohovoru v tureckém jazyce. V případě prvního pohovoru využil svého práva na zpětné přetlumočení všech otázek a odpovědí, přičemž po jeho realizaci neměl k obsahu protokolu žádných námitek. V případě druhého protokolu pak tohoto práva odmítl využít. Při druhém pohovoru se jej žalovaný dokonce výslovně dotázal, zda rozumí přítomné tlumočnicki a žalobce potvrdil, že ano. Tvrzení o jeho nedostatečnosti při komunikaci v tureckém jazyce je navíc z jeho strany uplatněno nově poprvé až v žalobě, krajskému soudu se proto s ohledem na uvedené jeví jako účelové. Stejně platí i o jeho tvrzeném mentálním omezení. Žalobce byl na položené otázky schopen odpovídat přiléhavým způsobem. Sám dokonce u prvního pohovoru uvedl, že je na tom dobře a plánuje si v ČR otevřít kebab. Podnikání lze přitom jen stěží označit za jednoduchou, na mentální schopnosti podnikatele nenáročnou činnost.
21. Pokud jde o srovnání tvrzení žalobce o jeho incidentech s policií, z uvedených protokolů a napadeného rozhodnutí vyplývá následující. U prvního pohovoru žalobce uvedl, že se oba incidenty staly na dvou uličních shromážděních, které strana organizovala. Poprvé v březnu 2019 a podruhé v červnu 2020, na první sešlosti bylo kolem 150 lidí, na druhé přes 500, neboť šlo o oslavu svátku Newroz. K doplňujícímu dotazu žalovaného, že se svátek Newroz slaví v březnu, případně v dubnu, žalobce opravil, že tedy šlo o začátek dubna 2020. K popisu obou incidentů žalobce uvedl, že po těch akcích přijela civilní auta a nějací muži v civilu jej zavezli do lesa a vyhrožovali mu (nemá dělat problémy). Šel si na policejní stanici stěžovat, avšak policisté věc neřešili, neboť neměl důkazy. Z toho si pro sebe dovodil, že muži v civilu byli také policisté. Při druhém incidentu jej i vysvlékli do naha, nechali mu jenom mobil. Když jej rodina našla, poté, co jim zavolal, tak jej vyfotili nahého. Tuto fotku ukázali policistům, avšak ti ji nebrali jako směrodatný důkaz. K dotazům žalovaného pak uvedl, že netuší, proč si muži vybrali z davu právě jeho, asi proto, že je mladý, šlo o náhodu, v každém z obou případů se jednalo o jiné muže, kteří jej zadrželi. U doplňujícího pohovoru pak žalobce uvedl, že při odchodu ze slavnosti jeho a další tři až čtyři lidi zadržela policie, odvezla je na služebnu, kde je drželi asi jeden den v cele. Byli na ně násilní a museli se svléknout, sebrali mu i telefon. Poté je odvezli do lesa. Z lesa šli boční cestou, po které projíždělo auto. Řidič auta jim půjčil telefon a žalobce zavolal svému strýci, který přijel a všechny je vyfotil. Poté šli na policii a fotografie včetně telefonu předali na policii, aby se to vyřešilo. Zhruba za hodinu přišli opět na policii, aby se zeptali, co se v této věci děje, ale bylo jim sděleno, že nic nedoložili a že nic takového nebylo nahlášeno.
22. Žalovaný se srovnání obou verzí vyličení předmětných incidentů věnoval na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí, v rámci kterého identifikoval podstatné rozpory v tvrzeních žalobce. S tímto posouzením se krajský soud ztotožňuje, jelikož při porovnání obou protokolů rovněž sám shledal shodné rozpory. Žalobce má pravdu v tom, že již při prvním pohovoru dal druhý incident do souvislosti s oslavou svátku Newroz, v tomto směru krajský soud podstatný rozpor v jeho tvrzení neshledal. Avšak již nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že u prvního pohovoru popisoval především první incident a následně u doplňujícího pohovoru dopodrobna popsal druhý incident, protože nelze jeho výpověď označit za nevěrohodnou.

23. Krajský soud ve shodě s žalovaným považuje za podstatný rozpor ve výpovědích žalobce popis druhého incidentu. Zatímco u prvního pohovoru uvedl, že jej po slavnosti muži v civilu odvezli do lesa, vysvlékli jej a nechali mu jen mobilní telefon, kterým následně zavolal o pomoc svojí rodině, u druhého pohovoru uvedl, že jej po slavnosti zadrželi policisté, spolu s dalšími ho zavezli na policejní služebnu, kde je drželi asi jeden den v cele a následně je nahé odvezli do lesa, přičemž si mobil musel vypůjčit až od náhodného projíždějícího řidiče, díky kterému zavolal svému strýci, který pro ně přijel a všechny nafotil. Rovněž krajský soud má za to, že odvezli-li by žalobce ze slavnosti policisté na policejní služebnu, nedávalo by dobře smysl u prvního pohovoru tvrdit, že to byli muži v civilu a teprve až ze skutečnosti, že se policie případem následně odmítla zabývat si žalobce sám dovodil, že tito muži v civilu asi taky byli policisté. Jako nejdůležitější rozpor však krajský soud vnímá popis incidentu v části týkající se odvozu na policejní služebnu a především pak v ponechání či odebrání mobilního telefonu. Samotný pobyt na policejní cele představuje dle přesvědčení soudu dosti podstatnou, pro většinu lidí zcela ojedinělou a závažnou okolnost, která díky tomu v paměti člověku nepochybně utkví. I kdyby však soud odhlédl od této okolnosti a připustil, že žalobce při prvním pohovoru zkrátka jen druhý incident nepopsal do takových detailů, nelze odhlédnout a nijak rozumně vysvětlit rozpor týkající se mobilního telefonu. Při prvním pohovoru žalobce jasně uvedl, že jej muži vysvlékli do naha a nechali mu jeho mobilní telefon, kterým pak zavolal své rodině, zatímco u druhého pohovoru zcela jasně uvedl, že mu policisté odebrali i jeho mobilní telefon a zavolat svému strýci se mu podařilo jen díky zapůjčení mobilního telefonu od cizí osoby. Skutečnost, že se osoba nachází nahá v lese, poté, co ji tam odvezou cizí muži/policisté, je pak bezpochyby natolik závažnou okolností, že tato rovněž této osobě utkví v paměti. Byť je možné, že si osoba např. v důsledku šoku z tak stresující situace nevzpomene na detaily takového zážitku, za takový detail rozhodně dle soudu nelze označit skutečnost, zda jí byl ponechán mobil, díky kterému si sama mohla zavolat o pomoc, či zda jí byl mobil odebrán, v důsledku čehož musela nahá o zapůjčení telefonu žádat cizí náhodnou osobu. Je pravdou, že s delším časovým odstupem se může výpověď vypovídající osoby lišit co do drobných detailů a nesrovnalostí, ovšem uvedené skutečnosti považuje soud za natolik závažné, že je za drobnou odchylku označit nelze. V důsledku toho pak rovněž soud hodnotí tvrzení žalobce jako nevěrohodné. A to i s přihlédnutím k dalším podstatným rozporům, jež budou uvedeny níže. Krajský soud přitom nesouhlasí s žalobcem, že v takové situaci měl žalovaný vyzvat žalobce k odstranění zjištěných rozporů, jelikož takovou povinnost zákon žalovanému neukládá. Nadto se právě v případě uvedeného nejednalo o dílčí odchylky, nýbrž o zásadní rozpory týkající se podstaty žalobcových tvrzení a důvodů podané žádosti, které sloužily právě k ověření žalobcovy věrohodnosti.
24. Žalobce dále rozporoval zpochybnění svého členství ve straně HDP. Nejprve musí soud odmítnout žalobcovo tvrzení o komunikační neshodě mezi žalobcem a tlumočnicí a tvrzenou záměnou pojmu členská karta. Jak již soud uvedl, žalobce při žádném z pohovorů ani v průběhu celého řízení nikdy nenamítal, že by měl problém porozumět tlumočnici. V této souvislosti soud opět odkazuje na protokol o doplňujícím pohovoru, ve kterém na straně 2 právě v souvislosti s otázkami na členství ve straně HDP se žalovaný výslovně dotázal, zda žalobce rozumí přítomné tlumočnici, což žalobce potvrdil. Z odpovědi žalobce na položené otázky je přitom zřejmé, že se nejednalo o komunikační neshodu a záměnu pojmů, nýbrž že žalobce skutečně hovořil o členské kartě, neboť mluvil jak o přihlášce, tak o potvrzení o členství, tak přímo o členské kartě/průkazu. Žalobce pak žalovanému jednak tvrdil, že jím předložený dokument je potvrzení o členství ve straně a že do spisu nikdy

nedoložil žádost o vstup do strany, jednak že členskou kartu neměl pouze z důvodu, že si ji nevyzvedl, jinak mu ovšem náležela, protože členskou kartu dostává každý člen strany. Dále uvedl, že nebyl nijak aktivním členem strany, pouze vypomáhal a rovněž uvedl, že do strany nepřibírají každého, vstup do strany není jednoduchý, avšak on měl ve straně známého, proto byl jeho vstup jednodušší.

25. Vyhodnocení tvrzení o žalobcově členství se žalovaný věnoval na straně 9 napadeného rozhodnutí, kde s odkazem na Informace Kanadské rady pro migraci a uprchlíky, jež je součástí správního spisu, vyhodnotil i v této části žalobcovu výpověď jako nevěrohodnou. Krajský soud souhlasí rovněž s tímto hodnocením, neboť i dle jeho názoru si žalobce v podstatných okolnostech odporoval a neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání svého členství.
26. Z uvedené Informace Kanadské rady pro migraci a uprchlíky totiž vyplývá, že členské karty nejsou vydávány nikomu jinému než členům stranického shromáždění (cca 200 lidí), přitom žalobce sám sebe označil za řadového, nikterak aktivního člena. Přesto tvrdil, že členská karta mu náležela, pouze si ji nevyzvedl. Rovněž z uvedené informace vyplývá, že žalobcem předložený dokument je pouhou přihláškou ke členství ve straně, jež však sama o sobě členství nepotvrzuje. Tuto skutečnost ostatně žalobce v žalobě nerozporuje, přestože u doplňujícího pohovoru tvrdil, že se jedná o potvrzení jeho členství a že přihlášku do strany do spisu nezakládal. Žalobce nadto sám uvedl, že vstup do strany nebyl jednoduchý a do strany neberou každého. Za uvedené situace, kdy na základě uvedených skutečností a zjištěných rozporů mezi tvrzeními žalobce a oficiálními informacemi vznikly pochybnosti o členství žalobce ve straně HDP, k unesení důkazního břemene žalobce nestačilo podepření jeho tvrzení pouze uvedenou přihláškou. Obzvláště za situace, kdy sám uvedl, že do strany nebrali každého, avšak existence jeho známého, díky kterému byl jeho vstup jednodušší, rovněž zůstala pouze v rovině tvrzení.
27. V řízení však byly zjištěny další velmi významné rozpory v tvrzeních žalobce, které žalobce v žalobě nevyvrací. Další velmi významný rozpor se týkal tvrzeného důvodu žalobcovy obavy z návratu do vlasti kvůli trestnímu stíhání jeho osoby. U prvního pohovoru dne 22. 2. 2022 žalobce předložil dva dokumenty týkající se předvedení a provedení výslechu žalobce v souvislosti s podezřením ze spáchání trestného činu účasti v ozbrojené teroristické organizaci a vypověděl, že tyto dokumenty z června 2021 přišly poštou k nim domů a od té doby je hledán policií. Právník jeho otce se šel podívat do spisu a řekl mu, že ve spise je fotka žalobce stojícího před budovou strany HDP, jak popíjí s kamarády čaj, a dále nějaká jeho sdílení na facebooku. Žalobce dle svého sdělení sdílel různé politické příspěvky, hlavně týkající se zavřeného předsedy HDP, on sám nic nepsal, jen sdílel. U doplňujícího pohovoru dne 21. 10. 2024 pak na dotaz žalovaného, aby popsal fotografii, která se má dle jeho právníka nacházet v policejním spisu, žalobce odpověděl, že jde o jeho nahou fotku, jak ho vyfotil jeho strýc po druhém incidentu v lese. Pokud jde o jeho údajná sdílení na facebooku, o nich při doplňujícím pohovoru prohlásil, že si nepamatuje, že by v předchozím pohovoru něco takového uváděl. Nepamatoval si, že by uvedl, že jeho právník ve spise viděl fotky a příspěvky na fb v jeho složce. Krajský soud ve shodě s hodnocením žalovaného na straně 11 napadeného rozhodnutí považuje uvedený rozpor za znevěrohodňující zásadní body, na kterých žalobce postavil svůj azylový příběh. Jeho obava z návratu do vlasti byla vystavěna na obavě z trestního vyšetřování, které mělo být odůvodněno právě fotografií žalobce stojícího před budovou HDP. I jeho prvotně tvrzená sdílení na facebookovém účtu následně žalobce v podstatě dementoval. Žalobce tak sám u doplňujícího pohovoru dementoval nosný

důvod jeho obavy z policejního vyšetřování, a tedy nosný důvod jeho azylového příběhu. Rovněž v tomto případě přitom uvedený rozpor nelze označit za marginální nesrovnalost přičitatelnou časovému odstupu. Krajský soud přitom rovněž nenachází logickou spojitost, proč by žalobcova nahá fotografie vznikla v důsledku postupu policistů byla ve spise jakožto důkaz jeho vazeb na teroristickou organizaci PKK z důvodu jeho členství ve straně HDP.

28. Všechny výše uvedené skutečnosti jednotlivě i ve vzájemném souhrnu znevěrohodňují tvrzení žalobce a jeho azylový příběh. Jeho tvrzení doprovázely i další nesrovnalosti týkající se občanského průkazu, způsobu získání dokumentů týkajících se žalobcova policejního vyšetřování a další. Se všemi se žalovaný dle názoru krajského soudu řádně vypořádal, proto v podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí.
29. Ke všem uvedeným skutečnostem pak přistupuje ještě další velmi významná skutečnost, a sice že v řízení bylo zjištěno, že si žalobce nechal vystavit turecký cestovní doklad zastupitelským úřadem Turecka v Praze dne 9. 8. 2022, tedy v době, kdy již byl žadatelem o udělení mezinárodní ochrany (rovněž samotnou žádost o vydání pasu podal v době zahájeného azylového řízení) a v době, kdy na něj měl být údajně vydán zatykač v zemi původu. Tuto skutečnost krajský soud ověřil ze správního spisu (kopie pasu byla přílohou žalobcem předloženého znaleckého posudku), sám však uvedené ani nerozporuje. Z této skutečnosti je pak zřejmé, že žalobce již neodmítá ochranu své země původu, neboť dobrovolně kontaktoval státní orgány Turecka (ať již při podání žádosti o pas či při jeho převzetí), tedy orgány státu, před nímž v ČR žádá o ochranu. Kontaktování orgánů opuštěného státu příslušného státního občanství azylantem je dle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o azylu důvodem pro odnětí azylu [shodně CHMELÍČKOVÁ, N., VOTOČKOVÁ, V. *Zákon o azylu: Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-7-25]. ASPI_ID KO325_p11999CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.]. Pakliže je uvedená skutečnost důvodem k odnětí již uděleného azylu, z povahy věci nelze při zjištění takové okolnosti u azylového žadatele azyl udělit.
30. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností proto dospěl k závěru, že žalobní námitky proti závěru o nevěrohodnosti žalobcova azylového příběhu jsou nedůvodné. Ani krajský soud z uvedených důvodů příběhu žalobce neuvěřil a žalovaný na jejich základě správně rozhodl, že se žalobci ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu neuděluje.
31. Zbývající žalobní námitky představují námitky procesního charakteru, u nichž krajský soud rovnou avizuje, že byť ze strany žalovaného došlo k určitým pochybením v tomto směru, nejedná se o vady mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nemohou převážit právě uvedený závěr o správnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu shledané nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce.
32. Žalobce namítal, že nebyl seznámen se všemi podklady rozhodnutí. Pokud jde o žalobcem tvrzené dokazování facebookovým profilem, považuje soud za vhodné korigovat, že odkaz žalovaného na facebookový profil žalobce nenesl žádné pro posouzení věci nosné skutkové zjištění, nýbrž sloužil toliko k dokreslení zjištěných pochybností o pravdivosti tvrzení žalobce. Žalobce nadto v žalobě ani nezpochybňuje, že by žalovaným uvedené údaje (uvedení místa pobytu žalobce v Brně na jeho facebookovém profilu) byly nesprávné. Podstatným však zůstává, že žalovaný neprováděl facebookovým profilem dokazování v klasickém slova smyslu a i bez tohoto údaje závěry napadeného rozhodnutí beze zbytku obstojí.

33. Dále musí krajský soud bez dalšího odmítnout tvrzení žalobce o tom, že žalovaný pracoval s informacemi získanými z pohovorů s rodiči žalobce (kteří se v mezidobí rovněž přesunuli do ČR jako žadatelé o azyl), aniž by takový podklad byl ve spise. Je pravdou, že ve spise se protokoly s pohovory s rodiči žalobce nenacházejí, avšak současně je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí z těchto pohovorů nevycházel. V celém rozhodnutí není o jakékoliv informaci získané od rodičů žalobce žádná zmínka. Žalovaný sice u doplňujícího pohovoru s žalobcem takové informace zmínil, avšak po stížnosti právní zástupkyně žalobce tyto informace do napadeného rozhodnutí nezanesl a nečinil z nich v napadeném rozhodnutí žádný závěr.
34. Konečně pokud jde o informaci o neexistenci mezinárodního zatykače na žalobce, krajský soud ze správního spisu ověřil, že tato je jeho součástí (informace policejního prezidia číslo listu 149). Je však pravdou, že při seznámení právní zástupkyně žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí dne 2. 12. 2024 žalovaný do protokolu o seznámení vyjmenoval výčet podkladů, mezi nimiž informace policejního prezidia není uvedena, z čehož lze dovozovat, že zástupkyni žalobce nebyla předložena. Jakkoliv zástupkyni žalobce nic nebránilo v tom, aby (jako právní profesionálka) požádala žalovaného o zprostředkování celého správního spisu, žalovaný se uvedeným postupem dopustil procesního pochybení. Jak však již soud uvedl výše, nejedná se o vadu s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí. Opět žalobce tuto informaci v žalobě nikterak nerozporuje a opět se nejednalo o nosné skutkové zjištění, o než by byl opřen závěr napadeného rozhodnutí.
35. Žalobce dále namítal, že žalovaný neprovedl jím navrhovaný důkaz výsledkem jeho otce. S ohledem na absenci speciální právní úpravy dokazování v zákonu o azylu je třeba aplikovat obecnou úpravu dokazování ve správním řízení dle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. V souladu s jeho § 52 je správní řízení vedeno zásadou volného hodnocení důkazů. Správní orgán proto nemusí vyhovět důkaznímu návrhu, přičemž může zhodnotit, že navržený důkaz není vhodné provést. Neprovedení důkazu však musí být řádně odůvodněno a musí spočívat buďto v nadbytečnosti důkazu nebo pokud důkaz není relevantní k předmětu řízení anebo není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost (rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 6 Afs 117/2014–49). Žalovaný neprovedení tohoto důkazu odůvodnil na straně 12 napadeného rozhodnutí tak, že dle jeho názoru měl žalobce k podpoře svých tvrzení i bez provedení svědecké výpovědi dostatek prostoru. Dále uvedl, že již dne 16. 5. 2022 žalobce deklaroval, že čeká nečestné prohlášení otce a matky k údajné policejní razii v bydlíšti jeho rodiny v Turecku. Žádné prohlášení však žalobce do svého řízení nikdy nedoložil, a to ani poté, co u doplňujícího pohovoru sdělil, že jej žalovanému do spisu založí hned následující den. Žalovaný tak uzavřel, že z jednání žalobce je zřejmé, že tento ani nemá zájem na spolupráci se správním orgánem, o čemž svědčí i samotná výpověď žalobce, který vypovídal vágně nebo nekonzistentně.
36. S ohledem na výše uvedené judikurní požadavky je na místě označit odůvodnění neprovedení důkazu žalovaným za nedostatečné. I přesto však krajský soud ani v této skutečnosti neshledal vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí. Krajský soud přitom přihlédl ke skutečnosti, že od počátku žalobce prohlášení otce navrhoval k podepření svého tvrzení o provedení policejní razie v bydlíšti jeho rodiny. Tato skutečnost však nebyla pro posouzení věci rozhodující. Následně žalobce navrhl výslech svého otce s obecným odůvodněním, že může potvrdit pravdivost výpovědi žalobce. K tomu však krajský soud uvádí, že pokud jde o výše popsané hlavní rozpory ve výpovědi žalobce, k nim se jeho otec nemohl relevantním způsobem vyjádřit. U ani jednoho incidentu v lese otec žalobce nebyl

přítomen, tento mu ani v druhém případě nejel na pomoc. Je otazné, jakým způsobem mohl přinést objasnění věci ve vztahu k otázce členství ve straně HDP. Nemohl přinést ani objasnění věci co do obsahu policejního spisu, neboť do něj měl nahlížet pouze právník. Především však je nutné připomenout, že žalobce nemohl získat azyl už jen z důvodu jeho dobrovolného kontaktování tureckých orgánů za účelem vydání nového cestovního pasu, přičemž na tomto závěru nemohl výslech otce ničeho změnit.

37. Konečně důvodnou soud neshledal ani námitku o nevyzvání žalobce k předložení českého překladu jím doložené listiny (zprávy Evropské komise).
38. Podle § 22 odst. 1 zákona o azylu *účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce je účastník řízení povinen předkládat v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého; to neplatí, jde-li o písemnost vyhotovenou v jazyce, v němž jedná účastník podle věty první, nebo pokud ministerstvo takový překlad nevyžaduje.*
39. Ze znění citovaného ustanovení vyplývá, že za situace, kdy je v řízení ze strany žadatele předkládána listina v odlišném jazyce, než je jazyk, v němž žadatel v řízení jedná, není povinností žadatele zajistit překlad listiny do jazyka českého, pakliže ministerstvo takový překlad nevyžaduje. *A contrario* tedy platí, že vyžaduje-li ministerstvo u takové listiny překlad do českého jazyka, měl by o tom žadatele zpravit. Žalovaný tímto způsobem nepostupoval, avšak v dané situaci to krajský soud nepovažuje za pochybení. Pakliže žalovaný dospěl k závěru o nevěrohodnosti tvrzení žalobce, nebyla předložená listina zachycující obecnou situaci členů HDP v Turecku zjevně způsobila tento závěr změnit. Žalobce tímto směrem v žalobě neargumentuje. Neuvedl, že by obecná situace v Turecku byla jiná, než jak ji zjistil žalovaný. Neuvedl, co přesně mělo z předložené zprávy ve vztahu k žalobci vyplývat a jakým způsobem by taková zjištění mohla ovlivnit rozhodnutí žalovaného. Žalobce (stejně jako u předešlých námitek) toliko poukázal na procesní nedostatek, aniž by konkretizoval, jakým způsobem by se odstranění takového nedostatku projevilo v rozhodnutí žalovaného.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Jelikož soud neshledal žalobní argumentaci důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť plně procesně úspěšnému žalovanému v soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. června 2025

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

